

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 76.009 van 30 september 1998
in de zaak A. 70.187/IX-277.**

In zake :

1. Johan ARTOIS,
2. Dirk BAEKE,
3. Paul BERTON,
4. Erik BLAUWET,
5. Rudy BOONEN,
6. Francky BOUT,
7. Erwin BRIFFOZ,
8. Eric BROUCKE,
9. Frank CALLEWAERT,
10. Georges COX,
11. Stefaan DE RUYCK,
12. Johan DE RYCKE,
13. Germain DE STEUR,
14. Marc DE BIE,
15. Rudi DEFERM,
16. Ivan DEGRYSE,
17. Antoon DEJONGHE,
18. Michel DEMEULENAERE,
19. Geert DESCHEPPER,
20. Roger FRERE,
21. Herman GLORIEUX,
22. Willy GOVAERTS,
23. Jan GRYSEELS,
24. Alfons HAAGEN,
25. Jan HEYNDERICKX,
26. Walter HOLEMANS,
27. André HUBAU,
28. Jaak LECLUYSE,
29. Daniël LIEFOOGHE,
30. Michel LUYSEN,
31. Ghilain MARTENS,
32. Christian MEERT,
33. Johan MINTEN,
34. Raphael NACHTERGAELE,
35. Willy NAERT,
36. Thierry PARMENTIER,
37. Patrick PEETERS,
38. Rik POLLET,
39. Michel RAEYEN,
40. Guy RONSMANS,
41. Johnny ROSSEEL,
42. Guido SCHEERS,
43. Guido SPRIET,
44. Romain STRAUVEN,
45. Felix STUYCKENS,
46. Joseph THEYS,
47. John THUWIS,
48. Eric VAN DAMME,
49. Rudy VAN DE SIJPE,

50. Jacky VAN HEE,
51. Honoré VANDECASTEELE,
52. Paul VANDENHOUDT,
53. Rudolf VANHEEL,
54. Daniël VANHOUTVINCK,
55. Martin VERBEURE,
56. Luc VERGOTE,
57. René VERRETH,
58. Luc VERSCHUEREN,
59. Christiaan VLEMINCKX,
60. Jozef VROMMAN,
61. Wim WAEGEMAN,
62. Roger DAENEN,
63. Alfred DE KEYSER,
64. Marc VEREECKEN

in de zaak A. 70.188/IX-241.

- In zake :
1. Stanislas BOONEN,
 2. Patrick DECRAEMER,
 3. Marc DE CROM,
 4. Michel DELARUE,
 5. Robrecht COSYN,
 6. Marc MINNE,
 7. Steven VAN DEN BRANDE,
 8. Frédéric VANDE CAVEYE,
 9. Guy VEKEMAN

in de zaak A. 70.189/IX-234.

- In zake :
1. Victor BUNTINCX,
 2. Jozef NELISSEN,
 3. Eric POLLENTIER,
 4. Jan SCHOLLIERS,
 5. Erik STANDAERT,
 6. André VAN DEN BON,
 7. Hans VAN DEN EYNDE,
 8. Marie-José VANDENBERCK

in de zaak A. 70.190/IX-195.

- In zake :
1. Etienne CALLENS,
 2. Norber DEPREZ,
 3. Roger Taelman,
 4. Luc VAN DORPE

in de zaak A. 70.191/IX-238.

- In zake : Daniël CARTON

in de zaak A. 70.192/IX-236.

In zake : John DEGRAEVE

in de zaak A. 70.193/IX-237.

In zake : 1. Wim DE ROOSTER,
2. Patrick JANSSENS,
3. Herman LEYS,
4. Jan LUCAS,
5. Emilius PROOST,
6. Godelieve SERE,
7. Jos SERNEELS,
8. Erik VAN CAMPENHOUT,
9. André VAN LOOVEREN

in de zaak A. 70.194/IX-196.

In zake : 1. Paul DERUYTER,
2. Frank DEBUCK,
3. Roger BOURGOIS,
4. Wilfried VANDENBERGHE,
5. Jean-Pierre SEGHERS

in de zaak A. 70.195/IX-239.

In zake : Jozef DOUWEN

in de zaak A. 70.196/IX-240.

In zake : 1. Frans SCHELLEKENS,
2. Leopold ZWISSELBERGER

in de zaak A. 70.357/IX-235.

In zake : 1. Guido BRUGGEN,
2. François COLLETTE,
3. Willy DE BLEECKERE,
4. Eddy DECOCK,
5. Georges DEMAEGHT,
6. Martin DEPRAETERE,
7. Jozef DE SCHEPPER,
8. Paul DE SCHUYTER,
9. Antoon DEVAERE,
10. Francine DEVILLE,
11. Guido DEVOS,
12. Jean-Pierre FACK,
13. Robert GIJSELS,
14. Renaat JANS,
15. Marnix LAGAERT,
16. Pierre LOOCKX,

17. Antonio MARTINEZ,
18. Luc MAZEREEL,
19. Daniël NYS,
20. Guido PAUWELS,
21. Joseph PEETERS,
22. André QUINTELIER,
23. Leon SCHABREGS,
24. Jean-Marie SCHAMP,
25. Dany SMET,
26. Daniël THEUNIS,
27. Robert THYSEN,
28. Daniël TROCH,
29. Eddy VANDENBERGH,
30. Pierre VAN HAELEST,
31. Erme VAN HYFTE,
32. Linda VANLANGENAEKER,
33. Michel VAN NIJVERSEEL,
34. William VAN QUICKELBERGE,
35. Gilbert VERACX,
36. Alfons VERVOORT,
37. Willy WAEGEMAN,
38. Johan WILLEMS,
39. Gerardus WINKELS,
40. Jan TORFS,
41. Christian SIMON

Alle voornoemde verzoekende partijen :

woonplaats kiezend bij
Advocaten M. FORGES en Ph. VANDE CASTEELE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Vossendreef 6/8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Landbouw en van Kleine en
Middelgrote Ondernemingen,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. MAHIEU,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 523.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien de verzoekschriften die Johan ARTOIS
e.a. op 5 en 14 augustus 1996 hebben ingediend om de
vernietiging te vorderen van "de beslissingen en akten
van 30 mei 1996 van de verkiezingscommissie van de
Gezwoeren Landmeters-Experts (B.I.L.), uitgevaardigd 'in

samenwerking met de Minister van Landbouw en van Kleine en Middelgrote Ondernemingen (Middenstand) K. PINXTEN', waaronder :

- de beslissing om over te gaan tot het nazicht van de kiezers;
- de beslissing om na onderzoek de kiezerslijsten op te maken en om er verzoeker evenals de andere personen te weren die ambtenaar zijn en de wettelijke en reglementaire bepalingen, waaronder het K.B. van 10 juni 1982, miskennen;
- de beslissing om over te gaan tot het nazicht van de kandidaturen;
- de beslissing om van de kandidaatslijsten (verzoeker evenals) de andere personen te weren die ambtenaar zijn en de wettelijke en reglementaire bepalingen, waaronder het K.B. van 10 juni 1982, miskennen en bijgevolg niet kiezer kunnen zijn";

Gelet op het arrest nr. 65.974, van 22 april 1997, waarbij de schorsing wordt bevolen van de tenuitvoerlegging van bovengenoemde beslissingen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien de verslagen opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan partijen en gezien de laatste memories van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikkingen van 22 september 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 oktober 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad
A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
D. VANDENBULCKE, die loco Advocaten Ph. VANDE CASTEELE
en M. FORGES verschijnt voor de verzoekende partijen, en
van Advocaten M. MAHIEU en L. VAEL, die verschijnen voor
de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Over de voeging.

1.1. Overwegende dat voornoemde vorderingen
dermate met elkaar zijn verbonden dat het wenselijk is
dat zij worden gevoegd;

2. Over de gegevens van de zaken.

2.1. Overwegende dat de gegevens van de zaken
reeds zijn samengevat in het arrest nr. 65.974 van
22 april 1997 waarbij de schorsing van de tenuitvoer-
legging van de bestreden beslissingen werd bevolen;

3. Over de prejudiciële vraag.

3.1. Overwegende dat de verwerende partij erom
verzoekt de volgende prejudiciële vraag aan het
Arbitragehof te stellen :

"Worden de vigerende artikelen 10 en 11 van de
Grondwet geschonden door de artikelen 14 en 19 van de

bij koninklijk besluit dd. 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State, in de onderstelling dat deze laatstgenoemde artikelen uitgelegd worden in die zin dat zij voor de Raad van State de mogelijkheid zouden uitsluiten, om te oordelen omtrent (het verzoek tot) de nietigverklaring van een administratieve (rechts)handeling, om in overeenstemming met het vigerend artikel 159 van de Grondwet, de onwettigheid vast te stellen van een administratieve individuele (rechts)handeling die rechten tot stand brengt, die voorafgaandelijk is en die vooralsnog niet werd nietig verklaard, noch zelf het voorwerp uitmaakte van een annulatieverzoek binnen de termijn van zestig dagen,

Terwijl andere jurisdictionele organen, meer bepaald gerechtelijke, wél over de mogelijkheid beschikken om, in overeenstemming met het vigerend artikel 159 van de Grondwet, te allen tijde de onwettigheid vast te stellen van een individuele (rechts)handeling die rechten tot stand brengt, die voorafgaandelijk is en die vooralsnog niet werd nietig verklaard, noch zelf het voorwerp uitmaakte van een annulatieverzoek binnen een termijn van zestig dagen";

3.2. Overwegende dat de artikelen 142, tweede lid, van de Grondwet en 26, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, voorwerp kunnen uitmaken van toetsing door het Arbitragehof aan de in die artikelen omschreven bepalingen "een wet, een decreet of een in artikel 134 (voorheen 26bis) van de Grondwet bedoelde regel"; dat zulks, wanneer de strijdigheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt aangevoerd, betekent dat aan voornoemd Hof wordt voorgelegd een onderscheid in behandeling dat voortvloeit uit één van de voornoemde formele wetsbepalingen; dat zulks niet het geval is met de door de verwerende partij geformuleerde vraag; dat het erin omschreven onderscheid immers niet voortvloeit uit de artikelen 14 en 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State - die niets bepalen omtrent de exceptie van onwettigheid - maar uit een verschillende interpretatie van artikel 159 van de Grondwet door, enerzijds, de Raad van State en, anderzijds, bepaalde andere rechtscolleges; dat de vraag die de verwerende partij aan het Arbitragehof verzoekt te

stellen, geen prejudiciële vraag is in de zin van de artikelen 142, tweede lid, van de Grondwet en 26, § 1, van de voormelde bijzondere wet; dat er derhalve geen aanleiding bestaat om die vraag aan het Arbitragehof voor te leggen;

4. Over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het beroep.

4.1. Overwegende dat de Raad van State in zijn voormeld arrest nr. 65.974 van 22 april 1997 over de ontvankelijkheid van de vordering en de ernst van het eerste aangevoerde middel het volgende heeft gesteld :

"4. Overwegende dat de verwerende partij als exceptie van onontvankelijkheid *ratione personae* en tevens als verweer tegen het eerste annulatiemiddel opwerpt dat verzoekers geen wettig belang bij hun vordering hebben omdat hun inschrijving onverenigbaar is met het hen als ambtenaar treffende verbod opgelegd in het koninklijk besluit nr. 46 van 10 juni 1982 betreffende de cumulaties van beroepsactiviteiten in sommige openbare diensten, hierna te noemen het cumulatiebesluit; dat blijkens artikel 2 bedoeld verbod het verbod is beroepsactiviteiten te cumuleren;

4.1. Overwegende dat in hun eerste annulatiemiddel verzoekers aanvoeren dat de verkiezingscommissie niet bevoegd is om de definitief door de raden van erkenning vastgestelde lijst te "onderzoeken" en een nieuwe lijst op te maken;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij meent dat de verkiezingscommissie wel bevoegd was om op grond van het cumulatiebesluit verzoekers van de kiezers- en kandidatenlijst te weren; dat zij haar argumentatie opbouwt als volgt :

- a. het aan de ambtenaren in het cumulatiebesluit opgelegde cumulatieverbod is een regel van openbare orde; die regel "dringt zich op aan allen" en een situatie die er strijdig mee is kan dus geen enkel gevolg hebben;
- b. met toepassing van artikel 159 van de Grondwet had de verkiezingscommissie het recht, zoniet de plicht om de onwettigheid op te werpen van de beslissing van de raad van erkenning waarbij verzoekers op de lijst werden opgenomen tegen bovengenoemde regel van openbare orde in;

- c. waar verzoekers stellen dat artikel 159 van de Grondwet niet door de verkiezingscommissie, een administratieve overheid, kon worden ingeroepen, ontlopen zij het probleem. Immers, de Raad van State is gebonden door het genoemde artikel en is dienvolgens verplicht om toepassing te weigeren van de onwettige beslissing van de raad van erkenning; kan hem van die verplichting niet ontslaan de op het rechtszekerheidsbeginsel gesteunde leer volgens welke een onwettige administratieve individuele rechtshandeling die rechten verleent niet meer betwist kan worden of door de administratie ingetrokken na het verstrijken van de termijn van zestig dagen binnen welke er een annulatieberoep kan tegen worden ingesteld;

4.3. Overwegende dat de Raad vooralsnog de argumentatie van de verwerende partij in geen van haar bouwstenen kan bijvallen;

4.3.1. Overwegende wat de in a. onder 4.2. gemaakte overweging betreft, dat de vraag of het aan de ambtenaren in het cumulatiebesluit opgelegde cumulatieverbod van openbare orde is, te dezen niet relevant is; dat hier de echte vraag is wat de rechtsgevolgen zijn van overtreding van die regel, van openbare orde of niet, en door wie die rechtsgevolgen tot stand gebracht kunnen worden of kunnen worden vastgesteld;

Overwegende dat het enige rechtsgevolg dat het cumulatiebesluit aan een overtreding van het cumulatieverbod verbindt, een tuchtstraf is : "Inbreuken op de bepalingen van dit besluit geven aanleiding tot tuchtstraffen", aldus luidt artikel 9; dat zulks aansluit bij het feit dat het besluit geconcipieerd is in functie van de rechtsverhouding ambtenaar-bestuur; dat alzo als afwijking op het cumulatieverbod wordt aangenomen "de cumulatie van beroepsactiviteiten inherent aan het uitoefenen van het ambt" (artikel 3, § 1); dat zo nog het bevoegde bestuursorgaan machtiging tot cumulatie kan verlenen "buiten de diensturen" en voor beroepsactiviteiten die "zonder nadeel voor de dienst of voor het publiek uitgeoefend kunnen worden"; dat aldus telkens opnieuw het besluit de ambtenaar als ambtenaar viseert, niet als uitoefenaar van een ander beroep : oefent hij tegen het verbod in een andere beroepsactiviteit uit, dan wordt hij, tuchtrechtelijk, getroffen in zijn hoedanigheid van ambtenaar, niet in zijn hoedanigheid van uitoefenaar van dat beroep; of hij een afwijking op het verbod kan verkrijgen, daarvoor is de weerslag op de werking van het bestuur decisief : uiteraard geen bezwaar als de activiteit inherent is aan de uitoefening van het ambt, voor het overige mogelijkheid tot afwijking mits de activiteit buiten de diensturen en zonder schade voor de dienst of voor het publiek kan worden uitgeoefend;

Overwegende dat ook de met toepassing van het cumulatiebesluit te nemen beslissingen blijkens de tekst van dat besluit kaderen binnen de rechtsband bestuur-ambtenaar : het bestuur legt zijn ambtenaar een tuchtstraf op voor overtreding van het cumulatieverbod, het bestuur kan zijn ambtenaar een afwijking van dat verbod verlenen;

Overwegende dat het wel zo is dat het oogmerk van het cumulatiebesluit niet zuiver de goede werking van het bestuur is; dat het een besluit betreft dat genomen is op grond van de bijzondere-machtenwet van 2 februari 1982 en dat het, zoals vermeld in het verslag aan de Koning dat het besluit voorafgaat, in overeenstemming met die wet ook tot de opslorping van de werkloosheid wil bijdragen door "een betere verdeling van de beroepsactiviteiten (te) verzekeren" en vooral wil ingaan tegen "deze vormen van cumulatie die een mededinging betekenen voor de in de privé-sector tewerkgestelde personen, op een ogenblik dat de werkloosheidsgraad zeer hoog blijft"; dat de bescherming van in de privé-sector werkzame personen die het besluit aldus mede blijkt na te streven, echter niet wegneemt dat de rechtsregels die het door dat besluit ingestelde cumulatieverbod organiseren, alle te situeren zijn binnen de rechtsverhouding ambtenaar-bestuur en dus alleen binnen die rechtsverhouding toegepast kunnen worden;

Overwegende dat op grond van het bovenstaande de Raad vooralsnog de mening is toegedaan dat het cumulatiebesluit met name geen toepassing kan krijgen in de rechtsverhouding tussen het op te richten beroepsinstituut van gezworen landmeters-experten en de leden van dat instituut door om reden van een -echte of vermeende- overtreding van voormeld besluit de toegang tot dat instituut aan ambtenaren te ontfangen;

4.3.2.Overwegende wat de in b. onder 4.2. gemaakte overweging betreft, dat uit het overzicht onder 2.1. tot en met 2.3.2. van de desbetreffende wetgeving en reglementering blijkt dat binnen de rechtspersoon beroepsinstituut de kamers de organen zijn die beslissen over het lidmaatschap van het instituut en het bureau van de raad het orgaan is dat de verkiezingen organiseert; dat uit dat overzicht ook blijkt dat wanneer het beroepsinstituut nog moet worden opgericht, bij wijze van overgangsregeling de taak van de kamers wordt waargenomen door de raden van erkenning en de taak van het bureau van de raad door de verkiezingscommissie; dat die raden van erkenning en die verkiezingscommissie niets anders dan organen van de Belgische Staat kunnen zijn;

Overwegende dat de opdrachten van de kamers -of de raden van erkenning- en het bureau van de raad -of de verkiezingscommissie- duidelijk gescheiden zijn; dat de eerstgenoemde de ledenlijsten -die meteen de kiezerslijsten zijn- vaststellen, de laatstgenoemde

de verkiezingen organiseren; dat geen enkele bepaling ook maar doet vermoeden dat beider taken in mekaar zouden overlopen, met name doordat de laatstgenoemde op enige manier zouden kunnen controleren of de ledenlijsten door de eerstgenoemde wel naar behoren zijn vastgesteld;

Overwegende dat ook de verwerende partij een bepaling met die strekking niet aanwijst; dat als ze de verkiezingscommissie dan toch bevoegd acht om de ledenlijsten te controleren en om, als die controle negatief uitvalt, degenen te weren die er naar haar oordeel ten onrechte op zijn geplaatst, het is op grond van artikel 159 van de Grondwet;

Overwegende dat de aan een administratieve overheid toevertrouwde belangen geschaad kunnen zijn door een onwettige beslissing; dat zij in dat geval bij de bevoegde rechter kan opkomen tegen die beslissing, maar dat er zo te zien geen reden is opdat zij zou kunnen wat de burger zeker niet kan, te weten zichzelf recht doen door eigener gezag die beslissing te negeren;

Overwegende dat wanneer de belangen die aan een administratieve overheid zijn toevertrouwd, niet geschaad zijn door een onwettige beslissing, ze tegen die beslissing niet eens bij de rechter kan opkomen, laat staan dat ze ze eigener gezag zou kunnen negeren;

Overwegende dat in beide gevallen het anders is voor de onbestaande handeling; dat het eigene van de onbestaande handeling immers is dat haar feitelijk bestaan genegeerd mag worden, overigens evengoed door de burger als door de overheid; dat echter klaarblijkelijk niet beweerd kan worden dat de beslissing van de raad van erkenning om verzoekers op de ledenlijst te brengen zo grof onwettig is dat ze voor onbestaand gehouden moet worden;

Overwegende dat artikel 159 van de Grondwet dus geen grondslag verschaft aan de verkiezingscommissie om de beslissing van de raad van erkenning voor onwettig te houden;

Overwegende dat zelfs als artikel 159 van de Grondwet in het algemeen beschouwd ook door de overheid zou kunnen worden toegepast, in de onderhavige zaken niet kan worden aangenomen dat de verkiezingscommissie dit zou doen ten opzichte van de beslissing van de raad van erkenning; dat zoals gezien beide colleges organen zijn van een en dezelfde rechtspersoon, de Belgische Staat; dat de verkiezingscommissie in strijd handelt met de bevoegdheidsverdeling binnen die ene rechtspersoon wanneer ze zich mengt in de uitoefening van een bevoegdheid -het vaststellen van de ledenlijst- die niet aan haar maar aan de raden van erkenning is toevertrouwd; dat wanneer binnen een bepaalde rechtspersoon op onwettige beslissingen kan worden teruggekomen, dit behoudens uitdrukkelijke anders luidende regeling,

zaak is van het orgaan dat de beslissing heeft genomen of van een hiërarchisch hoger orgaan; dat alweer uitzondering moet worden gemaakt voor het geval van de onbestaande handeling, die door ieder orgaan genegeerd kan worden, maar dat ook alweer moet worden vastgesteld dat men de beslissing van de raad van erkenning om verzoekers op de ledenlijst te brengen bezwaarlijk voor een onbestaande handeling kan doen doorgaan;

Overwegende dat op grond van het bovenstaande de Raad vooralsnog de mening is toegedaan dat de verwerende partij zich tevergeefs op artikel 159 van de Grondwet beroept om de handelwijze van de verkiezingscommissie te rechtvaardigen;

4.3.3.Overwegende wat de in c. onder 4.2. gemaakte overweging betreft, dat de Raad geen reden ziet om de opvatting op te geven dat een individuele rechtverlenende beslissing wegens onwettigheid in principe niet meer betwist of ingetrokken kan worden wanneer de termijn voor het annulatieberoep verstreken is;

Overwegende dat artikel 159 van de Grondwet is uitgedacht als een bescherming van de burger tegen de administratieve overheid; dat artikel 159 de burger in staat stelt om tegen de administratieve overheid de onwettigheid van haar beslissingen te doen gelden; dat dit ons rechtsbestel tot een rechtsstaat maakt; dat met de stelling die de verwerende partij voorstaat, artikel 159 de administratieve overheid in staat stelt om de onwettigheid van haar beslissingen tegen de burger te doen gelden; dat dit helemaal niet eigen is aan de door artikel 159 beschermde rechtsstaat; dat de handhaving van de wet -of wat er voor moet doorgaan- tegen de burger integendeel in een absolute staat maar al te goed verzekerd wordt;

Overwegende dat wanneer de verwerende partij het door haar geciteerde argument bijvalt volgens hetwelk het principe dat een onwettige individuele rechtverlenende administratieve rechtshandeling niet meer kan worden ingetrokken na verloop van de termijn voor het annulatieberoep "ne permet pas de sanctionner une illégalité particulièrement choquante", zij uit het oog verliest dat op dat principe precies uitzondering wordt gemaakt wanneer de onwettigheid bijzonder choquant is; dat, immers, dat principe geen gelding heeft wanneer de handeling die een recht verleent, zo grof onrechtmatig is dat ze voor onbestaande moet worden gehouden, of wanneer ze door bedrog is uitgelokt; dat zodanige beslissingen zonder enige beperking in de tijd ingetrokken kunnen worden; dat in de opvatting die de verwerende partij voorstaat beslissingen die rechten verlenen zonder beperking in de tijd buiten werking gesteld kunnen worden ook als ze niemand choqueren of nog choqueren, laat staan enige schade toebrengen; dat als ze dat wel gedaan hebben, degene die er door werd geschaad, er de vernietiging door de Raad van State kon van vorderen binnen de

wettelijk gestelde termijn; dat zodoende met de instelling van de Raad van State een voordien niet bestaand evenwicht in de hand werd gewerkt tussen het wettigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel die de verwerende partij als mekaar uitsluitend tegenover elkaar stelt;

4.4. Overwegende dat uit het vorenstaande volgt dat -zie 4.- de exceptie van onontvankelijkheid *ratione personae* moet worden afgewezen en -zie 4. en 4.1.- het eerste annulatiemiddel van verzoekers ernstig is";

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord geen nieuwe gegevens of argumenten aanvoert die de door de Raad van State gevolgde redenering aan het wankelen kunnen brengen; dat de exceptie van onontvankelijkheid bijgevolg dient te worden verworpen en het middel thans als gegrond dient te worden beschouwd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De voormelde beroepen worden gevoegd.

Artikel 2.

Vernietigd worden "de beslissingen en akten van 30 mei 1996 van de verkiezingscommissie van de Gezworen Landmeters-Experts (B.I.L.), uitgevaardigd 'in samenwerking met de Minister van Landbouw en van Kleine en Middelgrote Ondernemingen (Middenstand) K. PINXTEN', waaronder :

- de beslissing om over te gaan tot het nazicht van de kiezers;
- de beslissing om na onderzoek de kiezerslijsten op te maken en om er verzoeker evenals de andere personen te weren die ambtenaar zijn en de wettelijke en reglementaire bepalingen, waaronder het K.B. van 10 juni 1982, miskennen;

- de beslissing om over te gaan tot het nazicht van de kandidaturen;
- de beslissing om van de kandidaatslijsten (verzoeker evenals) de andere personen te weren die ambtenaar zijn en de wettelijke en reglementaire bepalingen, waaronder het K.B. van 10 juni 1982, miskennen en bijgevolg niet kiezer kunnen zijn".

Artikel 3.

De kosten, bepaald op vijfhonderd tachtig duizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig september 1900 achtennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

G. BAETEMAN.